

LILLE GLASHYMNE

Af Erik A. Nielsen

Af væsen er glasset et mysterium; det er åbent og dog afvisende, smukt og dog koldt. Det har helt sin egen natur – og kan dog gennemskines af alt det, der er omkring det. Glasset er hårdt – og skrøbeligt, det er formeligt og dog stabilt.

Glassets mysterium beror på, at det er opstandelsens materiale. Dets kemiske bestanddele er nærmest pulveriserede, mørke og ureflekterende, men når de bringes i forbindelse med hinanden, har de et skjult mellemværende med ilden. I dens høje glød stiger glasset langt op over enhver temperatur, det menneskelige legeme kan tåle. Mens smeltningen sker, er glasset ødelæggende og kræver den største varsomhed.

Alt glas har været dybt inde i ildens drama, og er først blevet glas ved at gennemleve og gennemlide dette drama. Det kommer ud i en ny tilstand, køles ned og bliver langsomt omgængeligt. Som en sej væske, man kan påføre en form - i det omfang glasset vil samarbejde – og som i afkølingen bevarer denne form. Glasset glemmer aldrig sit møde med ilden. Fra dette møde har det formløse pulver modtaget en ny og varig skikkelse, det lukkede er blevet gennemskinneligt. Glassets klarhed er dets opstandelsesmirakel.

Man kan spejle sig i glasset, Ikke kun, fordi det bryder og tilbagekaster lys, men fordi det kaster et mærkeligt håb ind over menneskers eksistens. Det synes at tilsi, at høje og underlige forvandlinger er mulige i vores verden, og os mennesker synes det at love, at de stærkeste smerter er en vej til et liv, der er gennemstrålet på en anden måde.

En gammel, kristen legende fortæller, at i Paradiset var Adam gennemsigtig som glas, fordi Skaberens ånd gennemstrålede ham indefra. Ved syndefaldet gik denne klarhed fuldstændig tabt, men i drømmen om det ny Jerusalem, der kommer ned fra himlen på Bibelens sidste sider, er alt igen blevet klart som glas, gennemstrålet af dét lys indefra, som man kalder ånd. Skønt glasset har været igennem ildens helvede, har det himmelsk erindring. Måske derfor er glasset umuligt at holde øjnene fra, elementært betagende og mærkelig løfterigt. Dets tilblivelsesdrama afbilder en drøm om klarhed.

Det er svært at tænke sig en kunstner, der arbejder med glasset, uden at det bliver en hyldest til materialet, ja udspringer af en art taknemlighed imod dets uendelige gavmildhed. Dets dybe samarbejde med alle regnbuens farver. En farveekstatiker som Adi Holzer måtte nødvendigvis finde vej til glasset. Som hans smukke og dramatiske glasfigurer viser det, tager glasset føjeligt imod alle farver, den hvide, den blodrøde, den sorte, den gule, den dybe blå. Glasset kræver store, simple linjer, som i børnenes tegninger fra mytens og eventyrets verden. Og fra komikkens og gøglets farvefantasier.

Glassets skrøbelighed lyser brillant i den farvestrålende klovns usikre balance på sin vippende tønde, uhyrerne er skrækindjagende med åbne gab fulde af tænder, med horn og pigge. Alligevel er der hele tiden et skær af noget humoristisk fantaserende over dem, som om glasset alligevel ikke tager deres aggressivitet helt til sig. Til gengæld lyser alvoren himmelsk ren og overbevisende igennem Holzers elskede ultramarin og i den røde blodfarve fra den korsfæstede frelser, som det kan ses på hans glasmosaikker. Og måske når glasset ind til sin dybeste natur i den himmelblå farve, der stråler så yndigfuldt i hans blide madonna-figur. Her smeltes humor og alvor sammen i glassets dyrekøbte idyl.

København, august 2010